

## POSTANOWIENIE

Dnia 23 sierpnia 2024 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Barbara Skoczowska

w sprawie wniosku o wyrażenie zgody na pociągnięcie do odpowiedzialności karnej sędzi Sądu Okręgowego w W. – A. O.  
po rozpoznaniu w Izbie Odpowiedzialności Zawodowej  
na posiedzeniu w dniu 23 sierpnia 2024 r.,  
zażalenia P. K. na zarządzenie z dnia 10 maja 2023 r. sygn. akt I ZPI 2/22, w przedmiocie odmowy przyjęcia wniosku o zezwolenie na pociągnięcie do odpowiedzialności karnej,  
na podstawie art. 437 § 1 k.p.k. w zw. z art. 128 ustawy z dnia 27 lipca 2001 r. Prawo o ustroju sądów powszechnych (Dz. U. z 2023, poz. 217;  
dalej: u.s.p.)

**postanowił:**

**utrzymać w mocy zaskarżone zarządzenie**

## UZASADNIENIE

Zastępca Rzecznika Dyscyplinarnego przy Sądzie Apelacyjnym w [...] pismem z dnia 10 grudnia 2020 r. przekazał do Sądu Najwyższego pismo P. K. z dnia 28 lipca 2020 r., zatytułowane *akt oskarżenia*, w którym to wniósł on o zezwolenie na pociągnięcie do odpowiedzialności karnej A. O. - sędziego Sądu Okręgowego w W., które pierwotnie wpłynęło do Sądu Apelacyjnego w [...]

Z treści pisma wynikało, że P. K. zarzucił A. O. popełnienie czynu polegającego na tym, że:

*w W. w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, w zamiarze bezpośrednim, dokonała pomówienia pokrzywdzonego oraz znieważenia pokrzywdzonego, o takie postępowanie i właściwości, które poniżały go w opinii publicznej i narażały na utratę zaufania, tj. o przestępstwo z art. 212 k.k. oraz art. 216 k.k.*

Jednocześnie, w treści wskazanego pisma P. K. wniósł o wyznaczenie mu pełnomocnika w celu sporządzenia i podpisania wniosku o zezwolenie na pociągnięcie do odpowiedzialności karnej sędzi wymienionej w treści pisma.

Zarządzeniem z dnia 15 lutego 2021 r. były prezes Sądu Najwyższego kierujący pracą Izby Dyscyplinarnej wyznaczył wnioskodawcy pełnomocnika z urzędu w osobie adw. A. B. Pismem z dnia 2 czerwca 2022 r. adw. A. B. poinformował Sąd Najwyższy, iż po analizie akt sprawy nie dostrzega podstaw do sporządzenia wniosku o pociągnięcie do odpowiedzialności karnej sędziego Sądu Okręgowego w W. A. O. Wobec powyższego zarządzeniem z dnia 28 marca 2023 r. Przewodniczący Wydziału I Izby Odpowiedzialności Zawodowej, wezwał wnioskodawcę do uzupełnienia braków formalnych wniosku o zezwolenie na pociągnięcie do odpowiedzialności karnej w postaci sporządzenia i podpisania powyższego pisma przez pełnomocnika.

Zarządzeniem z dnia 10 maja 2023 r., sygn. akt I ZPI 2/22, Sąd Najwyższy, na podstawie art. 80 § 2b u.s.p. w zw. z art. 13 k.p.k., odmówił przyjęcia wniosku o zezwolenie na pociągnięcie do odpowiedzialności karnej A. O. sędziego Sądu Okręgowego w W. z uwagi na brak legitymacji do wystąpienia z wnioskiem.

Zażalenie na powyższe zarządzenie złożył P. K. zaskarżając je w całości wskazując na rażące nieprawidłowości i brak ustaleń stanu faktycznego, nieważność, rażące naruszenia prawa i brak rozpoznania wniosków. W oparciu o tak skonstruowane zarzuty skarżący wniósł o uchylenie zaskarżonego zarządzenia i wydanie uchwały zezwalającej na pociągnięcie do odpowiedzialności karnej A. O. sędziego Sądu Okręgowego w W.

Sąd najwyższy zważył co następuje.

Zażalenie wniesione przez P. K. nie jest zasadne.

W niniejszej sprawie nie doszło do naruszeń wskazanych w zażaleniu, co prowadzi do wniosku o prawidłowości zaskarżonego zarządzenia.

Na wstępie niniejszych rozważań wskazać należy, że orzeczenia i zarządzenia, zgodnie z treścią art. 128 § 1 k.p.k., stosowanego odpowiednio na podstawie art. 128 u.s.p. doręcza się w uwierzytelnionych odpisach, jeżeli ustawa nakazuje ich doręczenie. Z treści tego przepisu jasno wynika, że gdy ustawa nakazuje doręczenie orzeczenia i zarządzenia, doręcza się je w uwierzytelnionych odpisach, czyli z urzędowym potwierdzeniem zgodności z oryginałem. Wymóg uwierzytelnienia odpisów oznacza, że muszą one zawierać urzędowe potwierdzenie autentyczności podpisów złożonych na oryginale orzeczenia lub zarządzenia (zob. T. Grzegorzczak [w:] Kodeks postępowania karnego. Tom I. Artykuły 1-467. Komentarz, Warszawa 2014, art. 128). Nie stanowią zatem ich kopii. Analiza treści oryginału zaskarżonego zarządzenia, które znajduje się w aktach sprawy wskazuje, że spełnia ono wszystkie ustawowe wymagania, w tym zawiera nie tylko wskazanie, iż zostało ono wydane przez Sędziego SN Pawła Wojciechowskiego, ale także jego podpis oraz podstawę prawną rozstrzygnięcia i uzasadnienie, które z uwagi na to, że jest jasne i wyczerpujące, pozwala na merytoryczną ocenę zarządzenia i stwierdzenie, że jest ono wydane zgodnie z obowiązującymi przepisami.

Po wtóre, ocena dokonywana przez sąd w postępowaniu w przedmiocie wyrażenia zgody na pociągnięcie sędziego do odpowiedzialności karnej, ograniczona jest co do zasady, do zbadania słuszności twierdzeń wnioskodawcy w oparciu o przedstawiony wraz z wnioskiem materiał dowodowy, a zatem do stwierdzenia czy zachodzi dostatecznie uzasadnione podejrzenie popełnienia przestępstwa. Dokonywane przez sąd ustalenia w tym zakresie nie mogą wykraczać poza granicę określoną przepisem art. 80 § 2c u.s.p. Innymi słowy rzeczą oskarżyciela, a nie sądu jest formułowanie oraz wykazywanie przesłanek uzasadniających zezwolenie na pociągnięcie sędziego do odpowiedzialności karnej,

toteż oskarżyciela – a nie sąd dyscyplinarny – obciąża powinność gromadzenia i prowadzenia wszystkich niezbędnych w sprawie dowodów, uzasadniających w pełni podejrzenie popełnienia przez sędziego przestępstwa (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 12 czerwca 2003 roku, SNO 29/03; uchwała SN z dnia 24 października 2014 roku, SNO 43/14). Nie ma innych przepisów, które pozwalałyby na procesową identyfikację zachowania zarzucanego określonej osobie – sędziemu przez oskarżyciela prywatnego lub subsydiarnego w postępowaniu przedmiocie zezwolenia na pociągnięcie do odpowiedzialności karnej. Jedynie zatem przez pryzmat realizacji przepisów dotyczących wymogów aktu oskarżenia, zarówno w płaszczyźnie formalnej, jak i merytorycznej, możliwa jest ocena wniosku o zezwolenie na pociągnięcie sędziego do odpowiedzialności karnej, w kontekście przesłanki wymienionej w art. 80 § 2c u.s.p.

Przenosząc powyższe na grunt niniejszej sprawy wskazać należy, że w podniesionym zażaleniu P. K. nie tylko nie odniósł się do treści zaskarżonego zarządzenia wskazując na jego ewentualne błędy, lecz jedynie wyraził swoją dezaprobatę dla takiego sposobu zakończenia postępowania, i sformułował ponownie wnioski o wyznaczenie pełnomocnika z urzędu, nie wykazując w sposób należyty i dający się obiektywnie ocenić z czego owe żądanie wywodzi. Wobec powyższego, wniesione zażalenie nie mogło wywołać oczekiwanego przez skarżącego rezultatu.

Co więcej, P. K., wezwany w dniu 17 czerwca 2024 r. do wskazania Sądu, do którego został skierowany akt oskarżania przeciwko SSO A. O. oraz sygnatury akt sprawy i etapu postępowania, na którym się znajduje, wskazał jedynie, iż akt oskarżenia został skierowany do Sądu Apelacyjnego w [...] i najprawdopodobniej przekazany do Sądu Okręgowego w W. Natomiast, co już zostało podniesione powyżej, to obowiązkiem strony jest wykazać, że sprawa przeciwko wskazanej we wniosku sędzi zawisła przed sądem powszechnym, jak i dostarczyć materiał dowodowy niezbędny do stwierdzenia, że zachodzi dostatecznie uzasadnione podejrzenie popełnienia przestępstwa.

W tym stanie rzeczy zarządzenie o odmowie przyjęcia wniosku w sprawie I ZPI 2/22 jako nie tylko pochodzącego od osoby nieuprawnionej do jego złożenia,

ale przede wszystkim niewskazującego sprawy karnej, której wniosek miałby dotyczyć, a więc obarczonego brakami formalnymi, było całkowicie zasadne.

Nadto należy wskazać, że brak było jakiejkolwiek podstawy faktycznej czy też prawnej do wyznaczenia P. K. kolejnego pełnomocnika z urzędu, natomiast wniosek o zezwolenie do pociągnięcia do odpowiedzialności karnej musi być sporządzony przez adwokata czy też radcę prawnego, z którego to obowiązku również się on nie wywiązał.

W tym stanie rzeczy, Sąd Najwyższy orzekł jak na wstępie.

[M. T.]

[ms]